

Az a nyugalom kéne, ami gyerekkorom betegágyában volt,
amikor a gyógyulás már előre küldte őrseit,
és a bizalmatlanság sejtei még nem burjánzottak el.

A konyhában tea, varázsfőzet,
és én kiszáradt szájjal vártam a mindent megoldó nyelést,
miközben az ajtó üvegén át,
árnyjátékként néztem szüleim -
koboldok, tündérek? – sürgölődését.

Most hiába fekszem le,
az éjszaka, hatalmas orvosi táska, nyomja mellemet.

A sötétben hangok -
ünnepelnek a szomszédban.
Nem képzelem, mit és hogyan,
úgysem lennének rá szavaim:
a mesék mind elvándoroltak az utolsó királyfival.